

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin	
Pe jumătate de an	80 ”		până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200	
Pe un pătrar de an	40 ”		de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.	
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.			

Nr. 121 Pres. 1930.

IOSIF

din îndurarea lui Dumnezeu Episcopul dreptcredincios al Eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului.

Iubitului Cler și Popor credincios și Onoraților membrii la Adunarea Eparhiei noastre,

Dar, îndurare și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul Nostru Iisus Christos.

În temeiul art. 132 din Statutul pentru organizarea Bisericii ort. române, convocăm și declarăm de convocată Adunarea eparhială ordinară a eparhiei noastre în biserica catedrală din Caransebeș în Dumineca Samarinenței, adică în 18 Maiu a. c., ora 9, când se va săvârși sfânta liturgie și invocarea Duhului Sfânt, iar după aceasta va urma deschiderea adunării în localul designat pentru acest scop.

Drept aceea invităm pe toți Onor. membrii ai Adunării eparhiale, ca în susnumita zi, la ora fixată, să se afle în Caransebeș, ca așa Adunarea eparhială — conform Regulamentului pentru afacerile interne — să-și poată începe activitatea sa.

Pe lângă împărtășirea binecuvântării Noastre arhieresti sum

Al tuturor

Caransebeș la 1 Maiu 1930.

Cu dragoste părintească

Dr. Iosif Tr. Badescu
episcop.

Nr. 5275 B ex. 1929.

Notă oficială.

La Chișinău, sub îngrijirea Secției culturale a Consiliului Arhiepiscopesc, apare revista „Misionarul”.

Revista apare lunar în cel puțin 64 pagini, pe hârtie bună, abonamentul anual Lei 300.

Pe lângă revistă se va imprimă și un supliment, „Misionarul” pentru popor, care se va distribui gratuit.

Recomandăm cu toată căldura această revistă, nu numai pentru uzul propriu al Onoratei Preoțimi, ci și pentru Bibliotecile parohiale.

Caransebeș, în 28 Aprilie 1930.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Simțul de datorie.

O țară nu poate să aibă numai comercianți și industriași, numai țărani și meseriași; ci are trebuință, pe lângă mulți alții, și de funcționari în diferitele ei oficii, mai înalte și mai mărunte.

Funcționarul, de care are țara mare trebuință, când intră în slujbă câștigă anumite drepturi în baza pragmaticei de serviciu, cari drepturi sunt atât de considerabile, încât îi fac posibilă existența.

De vremece însă oricărui drept îi corespunde o datorie, evident că funcționarul de aceea beneficiază de drepturi, pentru că are să-și tacă datoria în cadrele oficiului pe care îl ocupă.

Aceasta e clar și la înțelesul tuturor.

Dacă este așa, că dreptului îi corespunde datoria, apoi urmarea firească a drepturilor sau a beneficiilor, de cari se bucură funcționarii, este, că acelea să excite simțul de datorie, acelea să învioreze, să dea putere de viață acelui simț al funcționarului de a-și împlini datoria.

Ce vedem însă când privim câte odată cu ochiul ager în constelația caleidoscopică a vreunei părți a funcționării.

Vedem, că sunt și funcționari de aceea, în ființa cărora simțul de datorie s'a născut mort, sau dacă a și avut cândva viață, în cursul timpului s'a tocit, a amortit. Cu alte cuvinte, vedem și de aceea, cărora le lipsește cu desăvârșire facultatea, simțul de a-și împlini chemarea lor de funcționari.

Că vor fi ei mulți, sau vor fi puțini, aceasta nu împoartă, destul că sunt, deci, merită să ne ocupăm de ei.

Și acum să ne oprim puțin pentru a da o mică explicație cu privire la aceea, ce înseamnă un funcționar fără simțul datoriei.

Explicarea cuprinde o comparație.

Funcționarul, lipsit de simțul datoriei, e ca și omul cel fără auz, dela care înzadar vom aștepta să ne cânte cu glasul vre-o cântare, sau să execute vreo piesă la un instrument muzical.

Că pe cel ce n'are auz toată lumea îl va lăsa cu cântarea în pace, e mai mult ca sigur.

Ce se întâmplă însă cu funcționarul fără simțul datoriei?

E ținut în slujbă, că doară nu o să-l dai afară. Poate că e și avansat și împins în sus pe scara înaintării.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă să pretinzi dela cel orb să vadă, dela cel șchiop să alerge.

Când vei vorbi unui atare funcționar despre datorie, e ca și când vorbești orbului despre culoare.

Dar, ce să faci cu un astfel de funcționar?

Un astfel de funcționar trebuie tratat cum tratezi bolnavul.

Dacă simțul lui de datorie se poate întări sau se poate salva prin o procedură oarecare, are inomis să i-se aplice procedura respectivă, dacă înse nu i-se poate ajuta, a devenit incapabil de serviciu, și urmările sunt acelea, ca la orice altă incapacitate.

De aceea înainte de a intra funcționarul în serviciu, să fie examinat în privința simțului de datorie, și dacă simțul acela îi lipsește, sau cu ocaziunea examinării se află, că în curând o se ajungă la tâmpenie, respectivul să fie declarat neapt pentru ocuparea oficiului și în consecință să fie împiedecat de a încurca vre-un oficiu prin prezența sa acolo.

Mai bine să împiedici pe cineva din capul locului să intre într'un oficiu, decât știindu-l lipsit de o facultate elementară, ce se cere — unui oficiant, — să-l lași să-ți chinue oficiul o viață întreagă.

A. Moaca

Combaterea luxului.

„Cele mai multe femei cari țin ca prin lux să placă oamenilor, nu pot plăcea lui Dumnezeu”.
(Sf. Athanasie al Alexandriei: De Virg.)

În timpul de după război încoace nenumărate patimi au pus stăpânire pe noi oamenii. Dar, între acestea parcă niciuna nu-i așa de năprasnică, — *ca luxul*. Înainte de a vorbi despre lux, vreau să ne lămurim bine asupra

acestui cuvânt, să deosebim și să stabilim exact ce este luxul?

Prin lux în deobște înțelegem *risipa și abuzul cheltuelilor pe lucruri scumpe de cari nu avem absolută trebuință și cari lucruri le putem înlocui cu altele și mai ieftine și mai folositoare, ba încă și mai trainice*. În cele ce vor urma ne vom opri asupra luxului la femei îndeosebi, apoi vom vorbi despre lux la bărbați, tratând totdeauna și relele ce decurg din el, cu dorința ca după puteri să căutăm a smulge din mijlocul nostru această buruiănă otrăvitoare și a o nimici.

Zilnic ne plângem de grozava scumpire a traiului. Ei bine, toate, ne vom fi întrebat noi, dar cauza acestei apăsări grele a vieții, cu siguranță că n'am cercetat-o niciodată.

Noi Românii și în special femeile noastre, molipsite de așa numita modă orașenească, importată și aci din străinătate, duc o viață foarte risipitoare. Să privim de exemplu la rugă, la târguri, la nedei, pe femeile noastre cum strălucesc de podoaba îmbrăcăminteii lor, întrecându-se în bogăția ce le împodobește corpul. Astăzi nu mai poți cunoaște pe cele bogate din cele sărace, nu poți distinge care-i doamnă ori care-i servitoare; ba din contră care de care sunt mai împodobite. Femei nevoiașе, cărora nu le ajunge cele pentru hrană acasă și în ogradă n'au o vacă cu lapte, cheltuesc și puținul ce-l dau pe tot felul de nimicuri. Să vedem.

Cu toții știm cât de comun este obiceiul de a da cu pudră pe obraz. Aproape că nu există femeie astăzi și chiar bărbat, care să nu dea cu pudră. O fată cât de săracă fie, vei găsi la ea cel puțin o cutiuță cu pudră, o sticluță cu parfum, roșu de buze și multe alte nimicuri nefolositoare. Și ceace-i mai trist, toate aceste fete nu se prea leagă nici de muncă cu drag. Cele mai multe fug de sapă, de turcă, de rășboi plăcându-le mai bine a merge servitoare, iar cu banii câștigați să-și satisfacă pofta nebună a luxului și a fuduliei; apoi acest fel de fete și femei nu sunt nici cinstite deoarece între lux și desfrâu este cea mai strânsă legătură. Luxul este chiar cea mai nenorocită punte ce duce la pierzare și ușurătate și aceasta mai ales la orașe, unde vezi goliciunea femeiască expusă fără nici o rușinare.

Îmbrăcăminteia femeiei de astăzi este așa de exagerată, încât lipsite de orice simț, își arată în public, brațele, pieptul, picioarele goale, fiind, cu un cuvânt, mai mult desbrăcată decât îmbrăcată, fără a mai vorbi de sulimanurile și feluritele creme cu care își asortează fața, buzele și sprâncenele, având astfel mai mult aparența unei adevărate maimuțe.

Această modă a pătruns și prin satele noastre. Fără de sfială ele vin astfel îmbrăcate chiar în lăcașul Domnului. Sf. Apostol Pavel într'una din epistolele sale le sfătuește pe femei: *Vreau deasemenea ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuvincios, cu rușine și sfială, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune cum se cuvine femeilor cari zic că sunt evlavioase.* (1 Timotei 2, 9—10).

Vedeți dar, că acesta este statul marelui Apostol, căci și pe acele vremuri au fost femei cu asemenea scăderi. Dacă am cerceta trecutul, ne putem convinge că momentele de decădere ale popoarelor au fost pricinuite în mare parte de luxul la care se dedau femeile și deci desfrâul cel mai strigător.

Dacă astăzi la noi Românii au început a se incuiba atari păcate, trebuie să mărturisim că n'a fost totdeauna așa! Unde sunt femeile noastre de odinioară, cari cu multă sfială își acopereau corpul chiar în casă, ca să vadă că în locul cămășii de bumbac, cusute de mâna lor atât de maestrit, astăzi urmașele folosesc pe cea de mătăsă și locul încălțăminteii ușoare l-au luat formele de pantofi cari de cari mai fantastici. Că odinioară nu era astfel, ne lămurește pe deplin și cântecul:

Hai flăcăi să ne-adunăm
Pe bătrâni să-i întrebăm
Fost-a mai de mult mătăsă?
—, A fost, dar eu așa deasă,
A fost mătăsă mai rară
Și era mai bine 'n țară,
Azi fata cât e de slută
Pe obraz e rumenită
Și pe spate-i mătăsită
D'aia-i țara necăjită!

Intr'adevăr, luxul aduce atâtea lipsuri ș'atâtea sărăcie și nouă și țării! Natural, că așa este, deoarece aceste lucruri despre cari am amintit, pudra, parfumurile, matăsurile ș. a. nu cresc și nici nu se fabrică la noi în țară. Ele se importă din alte țări, străine, și toate aceste mărfuri costă sute de milioane lei anual. Așa în anul trecut, aceste nimicuri au costat statul nostru, nu mai puțin decât suma de lei 230 de milioane. Și poate credeți că această sumă se va fi plătit cu bani? O nu! deoarece străinii nu prețuesc atâtea banii nostri. Ceeace dăm noi în schimbul parfumurilor și mătăsurilor, cu cari ne mândrim, *sunt cerealele și produsele cealealte ale pământului nostru*. Iată la ce jinduesc străinii; grâul nostru, ovăsul, sarea, petrolul, lemnul ca și vitele noastre sunt cărate peste graniță cu sutele și miile de

vagoane, pentru ca în schimb să umplem farmaciile cu sulimanuri nefolositoare și chiar otrăvitoare. Vedeți dar, ce ispravă facem noi; rupem bucățica de pâine dela gura copiilor noștrii, rupem din hrana de toate zilele, pentru a o arunca străinilor, cari știu folosi aceste produse, în loc ca, chiar avându-le demultei în plus, să le dăm pe alte lucruri folositoare: pluguri moderne, mașini sistematice și alte obiecte gospodărești, cari ne-ar aduce câștig și belșug iar nu sărăcie și viață destrăbălată.

(Urmează.)

D. Anuțoiu
preot.

Importanța studiilor religioase.

De: C. Rudnean.

Studiile religioase ale diferiților filosofi și sociologi au avut rolul important de a lămuri viața religioasă a popoarelor în decursul vremurilor. Contribuții religioase însemnate ne-a dat și studiul amplu al istoriei.

Veacul al XVIII-lea, caracterizat printr'un naturalism prea pronunțat, a căutat să studieze și religiile în funcție de fenomenele naturii, dar s'au înșelat aceia, cari au crezut că soluțiile lor vor fi cele mai accesibile — de atunci și până azi s'a făcut adevărate minuni în studiul religiilor. Azi mai mult ca ori când religiile sunt studiate în funcție de puterea „misterioasă“ de viață spirituală, ce le posed religiile, ele tinzând spre adevăruri eterne, nestrămutabile...

E destul să vă amintesc numai câțiva din cercetătorii științifici ai istoriei religiilor din veacul XIX-lea: Müller scrie „Știința religiilor“ (în 1870), bazele scrierilor sale le-a pus de mult Hume care în 1757 scrie „Istoria naturală a religiilor“, metoda acestuia a fost, comparativă, pe bază de analogie a voit să arate, cari sunt elementele comune la diferitele religii, toate acestea pe bază experimentală. A făcut analiza unor fenomene psihologice, a fricii, speranței etc. Greșala mare pe care o fac acești cercetători ai religiilor, e că studiază fenomenele religioase, cu metode strict științifice, însă, noi știm, că religiile nu se pot astfel studia, că *elementul mistic*, nu poate avea calitățile pe cari le are materia și componentele ei. De aci provine, marea eroare pe care o au cei mai mulți oameni, de a anunța teorii fără să conțină simțurile adevărului.

Cercetătorii pozitiviști ai istoriei religiilor, au privit *dogmele*, ca ceva dat, fără să le fie studiat mai amănunțit, ei credeau și cred încă mulți din nefericire, că mintea omenească nu le poate

adânci, astfel trebuie respinse. Iată a doua mare eroare ce-o săvârșesc.

„William Monier, spunea, că brahmanismul, mahomedanismul și budismul“ sunt cele 3 religii principale, „cari conțin minciuna“ o afirmație lipsită de seriozitate!!

Filosofia modernă a aprofundat cercetările religioase, totuși și ei i-a rămas încă mult de adăugat la înțelegerea obiectivă a religiilor.

După Hume, a venit Kant, care a lărgit cadrul discuțiilor religioase, prin vestitele sale opere: critica rațiunii pure și practice, el însă îi dă un caracter mai mult *moral* religiei. Hegel ne vorbește de *absolut* și toate sunt în funcție de acest absolut; Schleiermacher spune, că religia nu-i nici morală, nici metafizică, ci e *sentiment, simțire*, care se manifestă în sufletul omului. Fiecare din acești filosofi au un singur punct de vedere, în jurul căruia țes întreaga filosofie, felul acesta e prea *unilateral* și nu poate să satisfacă pe **teolog**; teologul privește prin prisma sufletului său adevărurile religioase, el are însă mare nevoie, de studiile științifice, pentru susținerea afirmațiilor sale în fața oamenilor de științe, pentru întărirea cât mai *argumentată a celor spuse de cărțile sfinte și sfinții părinți*.

Religia, ca un complex de fenomene sufletești, cuprinzând ideea de divinitate, a fost specifică omului, dela apariția sa și până azi.

Dumnezeu l-a creat pe om și el a simțit datorită de a se ruga, de a-l lăuda și de a fi veșnic în contact cu El. Fenomenele religioase, au fost caracterizate prin actele religioase pe cari le face omul, astfel s'au născut complexul *riturilor religioase*. Că sufletul uman nu poate trăi fără Dumnezeu, ni-l mărturisește acest adevăr marele predicator american Parker Teodor (1810—1860) în „discurs asupra religiei“, tot astfel fac și Carlyle și Emerson*).

Un studiu amplu despre religii e „simbolismul și mitologia“ a lui Bauer Cristian Ferdinand și studiile lui A. Comte din *filosofia pozitivistă* (Philosophie positive). Hegel în cursurile ținute la Berlin despre religii, le împărțea astfel: b) religii naturale și c) religii absolute (creștinismul). Religiile naturale și cele spirituale sunt inferioare, religiile absolute (creștinismul) sunt *superioare*. Pline de informații și superioare din punct de vedere istoric sunt cărțile scrie de Dr. E. Tylor, despre „Cultura preistorică“. Au urmat studiile lui Spencer, Lubbock, Trazes, s. a. În ultimul timp școala franceză ne-a dat mai multe studii de sinteze despre

***) Pentru înțelegerea mai amănunțită a problemelor vezi: A. Reville și Theodor Robinson: Introducere în istoria religiilor.

istoria religiilor: *Durkheim, Lévy-Druhl, Tarde, Blondel, S. Reinach* s. a.

Toți acești învățați s'au ocupat de religii, cercetările lor însă sunt strict științifice; dar lumea religioasă e caracterizată prin misticism, de aceea și aceste opere numai în parte vor putea fi înțeluintate, și cu o deosebită atenție.

Faptul, că cei mai învățați oameni din toate țările s'au ocupat și se ocupă mereu cu religiile, nu poate decât să ne mulțumească; omenirea simte acum dorul nespuse de mare de a cerceta trecutul religios al multor înaintași — viața celor dispăruți a fost o viață strict religioasă, plină de sfințenie; cu multă venerație s'au purtat față de lucrurile sfinte oamenii pe cari noi îi numim „**primitivi**“. Cultura acestora ne arată însă, că viața lor a fost tot atât de complexă și de religioasă, ca și a noastră a celor de azi.

Confucius ne spune despre studiul istoriei: „*că trebuie să studiem trecutul, dacă voim să cunoaștem prezentul*“ iar Mântuitorul *Christos*: „*Lucrați până este ziua, căci noapte va veni și nu veți mai putea lucra*“... „*Cercetați Scripturile*“...

Să cercetăm religiile, pentru că să ne convingem de adevărurile eterne ale divinității și să-i înfruntăm pe necredincioși!!!

Și vom izbuti atunci, când vom cerceta complexul fenomenelor religioase, fără prejudecăți, fără metode strict științifice, cu *sufletul curat* al înțelegerii și bunăvoinții depline.

Iată ce trebuie să știe teologii și oamenii de știință; dacă au înțeles, biruința e sigură!!!

Regulament

pentru cercetarea manualelor didactice.

Art. 1. — Cercetarea și aprobarea manualelor de Religie cade în competența exclusivă a Sf. Sinod.

Art. 2. — Sunt supuși dispozițiilor din Regulamentul de față toți autorii de manuale de Religie pentru curs primar, secundar și profesional de toate categoriile.

Art. 3. — Cercetarea manualelor de Religie se face de către o comisiune compusă din 3 membri ai Sf. Sinod, dintre cari unul va fi președinte.

Membrii comisiunii vor fi aleși în fiecare an de către Sf. Sinod în sesiunea ordinară, pentru durata anului următor (1 Ianuarie 31 Decembrie). După expirarea acestui termen pot fi realeși.

Art. 4. — Autorii manualelor de Religie pot trimite lucrările lor la biroul Sf. Sinod în orice timp al anului, însă comisiunea nu se

obligă a cerceta și aproba până la începutul anului școlar următor decât acele manuale care au fost prezentate la biroul Sf. Sinod până la 31 Decembrie al fiecărui an.

Art. 5. — Manualele pentru cercetare și aprobare vor fi depuse la biroul Sf. Sinod în trei exemplare scrise la mașină. Pe marginea fișelor se va lăsa loc liber suficient pentru notițele eventuale ale Comisiunii.

Deodată cu manualul, autori vor depune la biroul Sf. Sinod contra chitanță taxa pentru cercetare care va fi egală cu cea stabilită de Min. Instrucțiunii pentru cărțile didactice dela școlile de aceeași categorie.

Art. 6. — Nu pot fi admiși decât cel mult trei colaboratori la un manual de religie.

Art. 7. — Manualele intrate la biroul Sf. Sinod vor fi distribuite în timp de cinci zile dela primirea lor, membrilor comisiunii iar aceștia sunt datori a prezenta președintelui comisiunii referat special asupra fiecărui manual în termen de cel mult 30 de zile dela data primirii manualului.

Membrii comisiunii care nu se vor conforma dispozițiilor din aliniatul precedent se consideră de fapt demisionați și trebuie să restituie imediat manualele președintelui comisiunii.

Art. 8. — Cercetarea manualelor în comisiune se face în modul următor: toți membrii comisiunii sunt datori să citească toate manualele încredințate comisiunii. Fiecare dintre ei e dator să facă înscris un referat în dublu exemplar asupra fiecărei lucrări ce i-a fost încredințată.

Art. 9. — Fiecare referat special în dublu exemplar se înaintează președintelui comisiunii. Câte unul din aceste exemplare se va trimite autorului respectiv care poate să facă în cel mult zece zile dela comunicarea referatelor o întâmpinare către președintele comisiunii.

Autorul are dreptul a lua parte la desbaterele comisiunii în ziua ce i se va comunica de către președintele comisiunii odată cu trimiterea referatelor respective.

Art. 10. — Președintele comisiunii primind referatele convoacă cel mai târziu până la sfârșitul lunii Aprilie pe membrii comisiunii pentru a lua în desbatere lucrările comisiunii. La fixarea ședințelor va avea în vedere ca desbaterea să nu înceapă mai înainte de zece zile dela data comunicării făcute autorului conform art. 9 din acest regulament.

Președintele comisiunii poate chema înaintea comisiunii pentru o ședință anume fixată pe autorul cărui găsește că este necesar a i se da lămuriri verbale asupra modificărilor de introdus în textele respective.

Art. 11. — Hotărârile de aprobare ale comisiunii se vor pronunța după următoarele:

1. Manuale aprobate așa cum au fost prezentate.

2. Manuale posibile de aprobat dacă autorii vor introduce unele modificări ce se pot face imediat, cel mai târziu într-o lună dela pronunțarea comisiei.

3. Manuale care trebuiesc amânate pentru sesiunea viitoare, având nevoie de modificări însemnate.

4. Manuale respinse.

Manualele nu se pot respinge decât motivat și pentru următoarele lipsuri:

a) erezii și eterodii față cu doctrina Bisericii ortodoxe;

b) abateri dela programa analitică acceptată de Sf. Sinod.

c) lipsa de claritate și puritate de limbă.

Nu se plătește nici o taxă nouă în cazul dela No. 2 când manualul va veni din nou la comisiune pentru a constata îmbunătățirile aduse. Se plătește jumătate de taxă în cazul dela No. 3. Pentru cărțile respinse taxa plătită se restituie.

Art. 12. — Despre discuțiunile făcute în ședințele comisiei conform art. 10 se va dresa proces verbal care va rămâne la dosarul aprobării manualelor.

În luna Decembrie a fiecărui an președintele comisiei va înainta Sf. Sinod raport amănunțit despre lucrările comisiei în anul respectiv arătând numărul lor, titlul și autorii manualelor ale căror lucrări au fost aprobate sau respinse, în cazul din urmă indicând motivul respingerii.

Art. 13. — Manualele aprobate de comisiune vor primi un număr de aprobare dela Sf. Sinod și autorii vor fi datori a indica pe exemplarele imprimare numărul și data aprobării primită dela Sf. Sinod.

Art. 14. — Aprobarea se dă de o dată pentru o singură ediție și pe termen de cinci ani. După expirarea acestui termen, dacă autorului i-a mai rămas un număr de exemplare nevândute Sf. Sinod, luând avizul comisiei, poate acorda o prelungire valabilității.

Cărțile care au fost aprobate de trei ori în cursul valabilității aceluiași programe, și care au fost introduse în școală cel puțin cinci ani, vor fi considerată ca aprobate definitiv, până la noua modificare a programei dacă autorii lor nu vor avea nevoie să le aducă modificări esențiale.

Art. 15. — Din cărțile aprobate autorii vor înainta după imprimare câte două exemplare pentru biblioteca Sf. Sinod și câte un exemplar membrilor din comisiune, pentru ca aceștia să

poată constata dacă s'au introdus în manuale modificările hotărîte de comisiune.

Aceste exemplare se vor înainta cel mult până la 1 Septembrie al anului de aprobare.

Dacă manualul a fost dat în editură autorii vor îngriji pe a lor răspundere ca editorii să se conformeze acestei dispozițiuni.

Comisiunea va propune Sf. Sinod măsuri contra acelor autori, cari nu vor fi îndeplinit obligațiunile ce rezultă din acest articol.

Manualele didactice în care nu se vor fi introdus modificările cerute de comisiunea Sf. Sinod le va retrage aprobarea.

Art. 16. — Taxele de cercetare percepute de biroul Sf. Sinod se vor distribui în părți egale între membrii comisiei.

Art. 17. — Cât privește condițiunile de tipărire a manualelor de Religie adică: formatul, hârtia, tiparul, cusutul, cartonatul, prețul etc., sunt normative dispozițiile din regulamentul Min. Instrucțiunii pentru cercetarea și aprobarea cărților didactice.

Art. 18. — Tabloul manualelor de religie aprobate de către Sf. Sinod se va publica în revista Biserica Ortodoxă Română din Iunie a fiecărui an și va fi trimis de biroul Sf. Sinod Min. Instrucțiunii Publice spre a fi publicat în „—Monitorul Oficial—” și „—Buletinul Instrucțiunii—” deodată cu manualele didactice aprobate de acel Minister.

Biroul Sf. Sinod va trimite tuturor eparhiilor până la 1 Septembrie al fiecărui an tabloul manualelor de Religie aprobate de Sf. Sinod în anul respectiv.

Art. 19. — Manualele de Religie neaprobate de Sf. Sinod nu se admit în nici o școală.

Profesorii de Religie și cateheții care vor întrebuința astfel de manuale vor fi urmăriți pe cale de judecată bisericească.

Art. 20. — Manualele de Religie vor fi tipărite de preferință în tipografiile eparhiale.

Ș T I R I

Revenire. Preotul *Dr. Vasile Rebreanu*, profesor de religie în Dej, a trecut, cu întreaga sa familie, la ortodoxie. Îndeplinind formele legale, a adresat P. S. Sale episcopului eparhiei Clujului o scrisoare, în care spune: „Aveam de mult și mă ardea dorința ca după unirea teritorială, atât de dorită, să simt și farmecul unirii sufletești în aceeași credință strămoșască ortodoxă. Mulțumesc pentru cuvintele de încurajare, care mi-au dat și îmi vor da tăria să fiu neînfrânt și să pot convinge și pe alții, ca să urnească jos odată acest perete despărțitor de frați“.

Intocmai ca fariseii sunt și bapțiștii, deși se cred *buni creștini*. Așa într'un număr recent din revista lor s'a publicat un anunț, prin care se căuta, pentru un oare care serviciu, la o gazdă un *frate* botezat... Noi știm că statul nostru primește în slujbele sale fel de fel de oameni indiferent de confesiunea lor; mai știm că creștinii noștri consideră de aproapele lor pe orice om, căci a zis Iisus, *îubiți pe vrăjmașii voștri!* Vedem însă bine, că bapțiștii, sunt ai dăma fariseii de pe vremea Mântuitorului și Iudeii, pentru cari celelalte neamuri erau necurate!

† **Studentul teolog Octavian Feriug.** Marți, 29 Aprilie la orele 5 p. m. a avut loc în Bocșa-montană înmormântarea studentului în teologie Octavian Feriug.

Academia noastră a fost reprezentată prin D-l prof. I. David și 16 studenți.

Deși timpul era nefavorabil, totuși cei ce au cunoscut pe studentul O. Feriug au ținut de datorie ca să însoțească până la locul de odihnă vecinică pe acest bun și vesel tânăr.

Serviciul divin a fost oficiat de P. O. D. Petru Ieremia adm. protopresb. în Bocșa-montană, pâr. A. Simu din Ocna de fier, pâr. Gh. Muntean din Bocșa română și protodiaconul I. David din Caransebeș.

Dela locuință corpul neînsuflit a fost condus în biserica ortodoxă din Bocșa-montană unde s'a oficiat prohodul. Răspunsurile au fost date de corul studenților în teologie și corul din Bocșa. După aceea rămășițele pământeste ale dispărutului au fost transportate la locul de înmormântare. Aci studentul Traian Coșeriu a. II. a rostit un panegiric arătând jalea ce o lasă defunctul în urma sa, părinți nemângăiați și colegi îndurerăți.

După înmormântarea stud. Octavian Feriug s'a oficiat un parastas la mormântul regretatului protopop Mihail Gașpar.

Intrunire colegială. Toți absolvenții Preparandiei (Școlii Normale) ort. rom. din Arad, seriile 1914/15 și 1919/20, sunt rugați să-și trimită adresele lor, cei din 1914/15 d-lui Ioan Lipovan profesor, Arad, Piața Avram Iancu Nr. 22 și cei din 1919/20 d-șoarei Ana Cornea, Arad, Str. Românului Nr. 11. Aceasta în vederea unei întruniri colegiale ce se proiectează pe vara anului curent. Rugăm pe toți colegii să-și trimită necondiționat adresele lor, ca să putem lua contactul cu toți în vederea acestei întruniri.

Nr. 1557 E ex 1930.

Publicațiune.

Consiliul eparhiei ort. rom. a Caransebeșului dă în arendă la licitație publică:

I. pe un an și anume pe anul economic 1930/31:

Sesiunile parohiale vacante din Bârna, Bocșa-rom., Bozovicu, Calina, Cerna, Ciuchici, Criciova II, Crivina Făgetului, Doclin, Fizegiu, Giurgiova, Mehadia, Petroasa, Povărgina, Ruginosu, Scăiuș, Sichevița, Sudriaș, Teregova, Valea-mare-Pogănești, Voivodinț și Zolt.

Termenul de licitație îl vor fixa comisarii exmiși la fața locului pentru ținerea licitației.

La licitație se admit numai acei reflecțanți, cari depun vadiul recerut și anume de fiecare juger de pământ sesional din tractele protopresbiterale: Biserica-Albă, Buziaș, Ciacova, Panciova și Vârșeț câte patruzeci (40) Lei, iar din tractele: Bocșa, Caransebeș, Făget, Lugoș, Oravița și Mehadia câte treizeci (30) Lei.

În termen de opt zile, socotit dela ținerea licitației, se pot înainta supraoferte, în scris la Consiliul eparhial, având supraofertele a fi înzestrate cu vadiul statorit, apoi cu declarația oferenților, că cunosc atât condițiunile de licitație, cât și pământul la care reflectează, precum și cu indicarea garanției materiale oferite în privința plății arenzii.

Consiliul eparhial își rezervă dreptul de a decide liber asupra ofertelor și respective a respinge orișice ofertă fără considerație la mărimea lui și fără nici o motivare și cu deosebire se accentuează, că întrucât arenda anuală oferită nu va fi mulțumitoare, se va publica licitațiune nouă, sau se va lăsa pământul de pășune. Despre acceptarea sau respingerea ofertelor vor fi avizați cei interesați, iar până atunci li se va interzice strict de a intra în pământ.

Atât consiliul eparhial, cât și arendașul abzie de dreptul de a pretinde vre-o despăgubire, dacă prin o măsurare ulterioară s'ar constata, că pământul dat sau luat în arendă e mai mare sau mai mic decât ce se arată în contractul de arendă, pentru că arendașul are să vadă pământul, ce se arendează și să declare în contract, că cunoaște acest pământ și îl arendează după cum se află de prezent în natură.

Ce privește arenda, $\frac{1}{3}$ parte din prețul de arendă, arendașul are a o solvi îndată după ce s'a subscris contractul din partea ambelor părți contrahente, a doua rată de $\frac{1}{3}$ parte din prețul de arendă va avea să o solvească la 14 Iunie 1931 și a treia rată de $\frac{1}{3}$ din arendă va avea să o solvească la 28 August 1931.

De dorit este însă ca arenda să se plătească tot pe câte un an înainte.

Vadiul se socotește în rata din urmă, adică în rata cu care se sfârșește contractul de arendă.

Prețul de arendă arendașul are să-l solvească și respective să-l trimită deadreptul la Cassa diecezană și nu se relaxează sub nici un titlu.

Impozitele de stat și cele comunale după pământul ce formează obiectul de arendă, le plătește Consiliul eparhial și arendașul se

oprește a plăti aceste impozite, căci sumele plătite nu i-se vor rebonifica.

Păzitorii de țarină însă are să-i plătească arendașul, deasemenea impozitele după contractul de arendă și după venit.

Arendașul e obligat a face economie rațională pe lângă sistemul de sămănătură după turnus. *Dacă arendașul n'ar împlini fie numai una din condițiunile și obligamentele stipulate în contractul de arendă și îndeosebi n'ar plăti vre-o rată de arendă la timpul statorit, Consiliul eparhial are dreptul a desface îndată contractul de arendă fără procedură judiciară, a scoate sumar pe arendaș, din pământ și a exarenda pământul, ce formează obiect de arendă, unui alt arendaș, fără ca arendașul să aibă dreptul a cere vre-o despăgubire. Consiliul își susține dreptul de regres neatins față de arendașul respectiv.*

În privința oricărei neînțelegeri, ce s'ar putea naște între contrahenți, arendașul va avea să se supună judecătoriei mixte (de ocol) din Caransebeș.

Toate speșele împreună cu încheierea contractului, apoi impozitul proporțional respective taxa și timbrele după contract, precum și speșele și daunele, ce le cauzează arendașul Consiliului eparhial prin neîmplinirea vre-unei condițiuni de contract, are să le supoarte arendașul.

Intrucât ar lua în arendă mai mulți arendași vre-o parcelă de pământ, aceia sunt solidari obligați la toate cele cuprinse în contractul de arendă, adică unul pentru toți și toți pentru unul.

În fine se observă, că Consiliul eparhial nu primește nici o răspundere pentru eventualele urmări ale reformei agrare și respective pentru eventuala desfacere a contractelor de arendă din partea organelor statului.

Caransebeș, din ședința consiliului eparhial, ținută în 28 Aprilie 1930.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Bădescu.

Licitațiune minuendă.

În baza încuviințării Venerabilului Consiliu Eparhial ddto 11 Aprilie No. 2238 E 1930 prin aceasta se escrie licitațiune minuendă pentru renovarea esteroară a bisericii din Voivodinți și acoperirea turnului cu tinichea (galvanizată) pe ziua de 25 Maiu 1930 d. m. la 3 ore.

Prețul de esclamare pentru renovare și acoperirea turnului cu tinichea (galvanizată) este 63,107'63 Dinari.

Licitanții sunt deobligați să depună 10% vadiu din prețul de esclamare, în bani sau hârtii de valoare.

Contractul încheiat, devine obligator pentru întreprinzător imediat, iar pentru comuna bisericească numai după aprobarea Ven. Consiliu Eparhial.

Speșe și cheltueli de drum, comuna bisericească nu rebonifică nimănu.

Se observe că, comuna bisericească va încredința lucrările acelor întreprinzători în cari are mai multă încredere, fără considerare la suma oferită.

Devizele se pot vedea la Oficiul parohial ort. rom. din Voivodinți.

Speșele pentru compunerea devizului de speșe și măsuri, cad în sarcina întreprinzătorului.

Voivodinți, la 27 Aprilie 1930.

Coriolan Purența m. p.

Octavian Păuța m. p.

not. cons. par.

preș. cons. par.

Anunț.

Se anunță, că la Academia Teologică din Caransebeș este liber postul de om de serviciu începând cu ziua de 1 lunie anul curent.

Cei ce doresc să ocupe acest post să se prezinte la cancelaria direcțiunii Academiei în orele de oficiu.

Direcțiunea

Anunț.

Societatea generală de asigurare „Dacia-România” aduce la cunoștința generală că însărcinarea dată D-lui Alexandru Toth, ca agent al ei, prin procura Nr. 4103 autentificată de Trib. Ilfov Secția Notariat la No. 37332/929, a încetat pe ziua de 5 Aprilie 1930, de la care dată nu mai este îndreptățit nici D-sa, și nici împuterniciții D-sale, a mai lucra în numele Societății sau să încaseze pentru ea vre-o sumă de bani.

De vânzare. Una garnitură de Salon Biedermaier, una vitrină antică, un ceas antic și două tablouri vechi lucrate în uleu. Informațiuni la: **pietria M. Mendel** Caransebeș.

Anunț.

Comuna bisericească ort. rom. din Domașnea, jud. Severin, închiriează casă cu etaj, constătătoare din 9 odăi, sală, bucătărie, pivniță betonată, grajd etc., bună pentru prăvălie și hotel. Pentru prăvălie, aranjament complet. Oferte primește Oficiul Parohial până la 15 Maiu 1930.

1-3